

החברותא

החברותא בשאון פנימי לחברים גליון מס 226 בס"ד ערש"ק פ"ר בחר-בחוקותי (ספרות) כ"ב אייר תשס"ד

פנינים יקרים

ושבתה הארץ שבת לה' (כה ד) כי דרך העולם לחרוש שנה אחד ולהניח בור שנה שניה בא מאמר השי"ת שלא יהיה השביתה מחמת טובות הארץ רק שבת לה' מחמת צווי השי"ת. (קדושת לוי)

ושבתה הארץ שבת לה' (כה ב) אמרו חז"ל לא גלו ישראל אלא בעון שמיטה, כי עיקר הכל להאמין בה' יתברך, ושמיטה הוא בחינת האמונה... וכן הוא בענין הפרנסה שהוא דבר גדול שמאמין בהשי"ת מאד, וכשמאמין בחזק אמונתו אז נעשה על ידו עליית השכינה...

וכי תמכרו ממכר לעמיתך או קנה מיד עמיתך וכו' (כה ד) עסק מ"מ הוא גם כן עבודה ותורה כי בכל דבר שיש בעולם הכל לא בראו אלא לכבודו וכל דבר קטן וגדול אינו מתנהג כי אם ע"פ תורה אם לא באומות שמתנהגים על ידי מזלות. מכל דבר יכול לעבוד את ה' ולהכיר נפלאות הבור"ה ושכל עליון ישיג מתוכו וכו'. (מאור עינים בשם בעש"ט)

והארץ לא תמכר לצמיתות כי לי ל כל הארץ (כה ג) יש לומר בהעיר כי התורה"ק רומזת לנו כאן הבטחה נאמנה שהבטיח לנו כאשר יניע עת דודים אי"ה במהרה בימינו להקים השכינה ולגאלה. וזהו בכל ארץ אחותכם ע"י ארץ אחותכם כשאתם נאחזים ודבוקים במלכותא קדישא עי"ז נאולה תתנו לארץ היינו שתציאו בלעם וישמחו השמים ותגל הארץ בב"א. (אהב ישראל)

ובכל ארץ אחותכם נאולה תתנו לארץ (כה ד) הנה להיות כי עיקר עבודת האישים הישראלים בעוה"ז לעשות עם פרטי עבודותיהם קומה לשכינה, כי נודע מספרים אשר אנחנו כלנו איש אחד נחנו בכלל בחינת קומה שלמה, וכל אחד ואחד מישראל הוא אבר פרטי של כללות הקומה של השכינה - כלל הדברים אשר אנו בני ישראל יש לא-ל ידינו לעשות קומה לשכינה לערך אחיות נשמתנו בקומתה, והכתוב רומז והישר בעיניו יעשה (שמות ט) ודרשו בזהר דא אתחברותא דצדיק דהיינו לחבר אברי השכינה מכל מדרגות התחתונים לחבר אל צדיק עליון.

אם בחקותי תלכו ונתתי גשמיכם בעתם וכו' (כ ג)... וכבר ידעת שאם באה לאדם איזה מחשבה רעה בלמודו או בתפלתו היא אינה מקרית כי יש עת לכל חפץ שרוצה להתדבק בשרשה לזאת צריך האדם להתעורר מאד מאד כי לא לחנם באה זאת המחשבה אם לא להעלותה. וזהו אם בחקותי תלכו ונתתי גשמיכם בעתם והם המחשבות הזרות כדי להעלותם בקודש עם אותן מחשבות קדושות שמכוון ומיוחד עם הדבורים שהוא מדבר. (בעל שם טוב)

ונתתי גשמיכם בעתו (כו ד) האדם צריך לגשמיות לאכול ולשתות ולעשות משא ומתן כדי להעלות נצוצות הקדושות, רק הכל צריך להיות במשקל אכילה רק כדי צרכו וכיוצ"ב הכל בעתו, וזה ונתתי גשמיכם בעתו. (המגיד ממעזריטש)

ונתתי שלום בארץ (כו ה) שלום הוא מקור הכח כידוע שכל העולם נעשה מיסודות הפכיים, כמאחז"ל שמים אש ומים רק כח המחברם הוא שלום שהוא הכולל, אך זה הוא בכח ולא בפועל, אך ע"י מעשינו המוכים יתן השלום בארץ ובמכעיים יתגלה הנס.

(דברי חיים)

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

שיחת הרא"ש זיע"א בין האגריס תשל"א, נכתב ע"י הר"ם כפ' רבנן

226
2

אח לרצות תלמידי חכמים

התקרבותו אל השי"ת היה מתוך שפלותו באמרו לך לבדך חטאתי והרע בעיניך עשיתי למען תצדק בדברך תזכה בשפטך, הן בעוון חוללתי ובחטא יחמטני אמי (שם) דוד המלך ע"ה לא נרתע מלהתקרב אל השי"ת מחמת היותו מלוכלך בבגדיו הצואים, אלא שבאותו סבלנות שיש לנחש הקדמוני התחזק דוד המלך בתפלתו להשי"ת, עד שהקב"ה אמר לו: גם ה' העביר חטאתך לא תמות, כי גם שם ידך נחמני ותאחוזי ימינך (שם קליט) ואז הגיע דוד המלך למצב של דבקות בורא בבטול עצמי מוחלט - "בלתי לה' לבדו" כפי שדוד המלך מספר: כמש"כ ואומר אך חושך ישופני ולילה אור בעדני (שם), כלומר שדוד המלך ראה את החשך וההסתר פנים איך שהיא עוטפת אותו והלילה שהוא סמל לפחדים ומצוקות המה העוטפים אותו, ומה קרה בסוף? גם חשך לא יחשיך ולילה כיום יאיר! ולמה? כי אצל הרבש"ע כחשיכה כאורה אין כל הבדל בין חשך לאור כי כל מאן דעביד רחמנא לטב עביד.

דוד המלך ע"ה בזה שהודה בכשלונו ואמר חטאתי לה' ולא נרתע מלהתקרב אל השי"ת בגלל הלכלוך שלו. הגיע להתקרבות בורא עד לבטול האחיזה העצמית כלא היה ועיי"כ נאחו במציאות הוי' להבין דלית לי מגרמי כלום וכל מציאות הוי' יתברך שמו "אחד אלקינו בשמים ובארץ".

המציאות האמיתית היא שה' אחד ושמו אחד ואין שני לו, אמנם שכל אחד מגיע להשגה ולהכרה באחדותו יתברך מתוך ההשגות האישיות ומתוך המעברים שעובר בחיים. והנה כאשר אם בני האדם מכירים שה' הוא האלקים אין עוד מלבדו מתוך ההשגה שלהם ועדיין ישארו בהשגה שלהם עלול להיות מצב של כפירה כי כל אחד יסביר את מציאות ה' כפי ההבנה האישית שלו וכפי ההכרה שלו והתוצאה עלולה להיות כל

אנו נמצאים בבין המצרים שהיא המדרגה הירודה ביותר של הבריאה כי בכית המרגלים היא בכיה לדורות עד היום הזה. וכעת הזמן המתאים ביותר להתקרבות בורא בבחינת אמא על ידי זה שנתעורר בכאב העצמי, בבחינת "טוב לי כי עונית למען אלמד חוקיך" (תהלים קי"ט), לדעת בבירור שכל כאב שעובר עלי אינו אלא בכדי שנתחבר לכאב של השכינה - האמא הוועקת מרה "אוי לי כי החרבתי את ביתי אוי לי כי הגליתי את בני", וככל שנתעורר יותר מתוך הכאב העצמי נתחבר יותר לכאב של השכינה, וזהו "אלמד חוקיך" שדוד המלך ע"ה הכריז ואמר.

לא ניתן להשיג ההשגה הזאת מבלי שנעבוד על עצמנו בדרכי האמונה הפשוטה, ומה היא דרכי האמונה הפשוטה? לא להתייאש! איך לא מתיאשים? את זה נלמד מהנחש הקדמוני שאינו מתייאש עד שמשיג מטרות, ומה מטרות? להשמיד להרוג ולאבד כל חלקה טובה שבאדם דער נחש הקדמוני ליגט בהאלטין אין טיפין מח מיט גרויס סבלנות און וארט אויף דער מענטש הער זאל זיך קענען באטרשטין אויף די גידיינקען פון דעם מענטש (הנחש הקדמוני שוכן במחבא תוך המח של האדם בסבלנות גדולה ומחכה לרגע שיוכל להשתלט על מחשבותיו), ממנו ניקח לעבוד את ה' להיות נהרג על קדוש ה' ולא לתת לנחש הקדמוני להשתלט עליו, ואיך נהרגים על קדוש ה' בזה שמעבירים את כל הנסיונות הכאבים והתחושות לרבש"ע בבחינת: טוב לי כי עונית למען אלמד חוקיך, כנ"ל.

גדלותו של דוד המלך ע"ה שזכה שהגיע לבחינת טוב לי כי עונית למען אלמד חוקיך היה בזה שהכיר את שפלותו באמת ולא ברח ממנו, כמו שכתוב וחטאתי נגדי תמיד ואדרבה עיקר

שיחת קודש ממורנו ורבו זיע"א

המשך מעמ' קודש

226

הרבש"ע בבחינת טוב לי כי עוניתי למען אלמד חוקיך עד שמגיע להכרה הברורה דלית ליה מגרמי כלום וכל פעולה במחשבה דבור ומעשה הוא כח מציאות הוי' ברוך הוא.

רבי עקיבא בשעה שהרומאים סרקו את בשרו במסרקות של ברזל כיון שהוא סוף סוף בשר ודם היו לו כאבים עצומים, ומחמת הכאבים היה כמעט במעמד של כפירה, כי בשעה שסרקו את בשרו בקשו ממנו לעבוד לצלם ור"ע חשב לרגע שאולי עי"ז שיעבוד לצלם ינצל מהיסורים הנוראים. אז התחיל ר"ע לפתח חשיבה שהנה הנה הולך במחשבה לעבוד לצלם, המחשבה התפתחה יותר ויותר עד שנתפסה בגוף כמו בתחושה לאלו שהולכים אחר התאוות שלהם כאשר הדמיון הולך ומתפתח וממלא את רגשות הגוף והנפש בתענוג הדמיוני הזה, כך פיתח ר"ע דמיון אחר המחשבה לעבוד לצלם. ככל שהיסורים של המסרקות של ברזל גברו כך התחזקה המחשבה של ר"ע לרצות לעבוד את הצלם, אלא שבפועל ממשיך לעמוד מול הרומאים בקומה זקופה, בשעה זו אין ר"ע מרגיש את עצמו עומד מול הרומאים בקומה זקופה ומקיים המצוה "בכל נפשך" אפילו נוטל את נפשו משהו מן המשהו מהגאווה בזה שיש לו היכולת לעמוד במסירות הנפש מול הרומאים, ומה ר"ע כן מרגיש? את הפחד מהמציאות שהנה הנה הולך לעבוד את הצלם! וכאשר יצאה נשמתו היה ר"ע בבחינת וחטאתי נגדי תמיד כי ראה לנגד עיניו כאילו הנה הנה הוא הולך לעבוד לצלם. ודוקא מחמת התחושה של חוטא היה ביכולת לתת לגוף להיות בטל ומבוטל להשי"ת בלי כל אחיזה עצמית כלל. והוא יצאה נשמתו באחד כי כבר לא היה לר"ע שום מעורבות של עצמיות לא מצד הגוף ולא מצד המחשבה, אדרבה מצד המחשבה היה בבחינת חוטא בזה שחשב הנה הנה הולך לעבוד לצלם...

חכמינו ז"ל מספרים שבשעה שהוציאו את רבי עקיבא להריגה ראו התלמידים איך שסורקים

העמים אליהם, על כן צריכים מאד להזהר להגיע להכרת מציאות הבורא יתברך שמו מתוך בטול מוחלט של השגה והבנה עצמית. והוא דרך הצדיקים האמיתיים שהשיגו את מציאות הוי' מתוך מציאותם החומרי כמש"כ (איוב י"ט) מבשרי אחזה אלק, ומיד מבטלים השגתם בבטול מוחלט אל מציאות השי"ת ונוהרים מאד שלא להכניס את השגתם אל תוך מציאות אחד.

יובהר שכל אחד משיג כפי השגתו על אחדותו יתברך שמו אבל להכנס לתוך מציאות הוי' אינו יכול כי מציאות הוי' אש אכלה ואש הוא דומיה בבחינת לך דומיה תהלה (תהלים ס"ה). עבודת האדם במעבר מההשגה שהי' אחד אל הבטול העצמי זוהי עבודה קשה מאד, כי כל זמן שהאדם נאחז בהשגה שלו ובהכרה שלו יש לו אחיזה עצמית במשהו מושג ומומחש, וכאשר מגיע לרגע של הבטול וההכנעה אין כל אחיזה ולא רק שאין לו כבר אחיזה בההשגה העצמית, אלא שכל ההשגות שיש אצל בני האדם מתרכזים סביבו ונאחזים בו. ואז צריך לזרוק אל הנעלם את כל המחשבות והרהורים שעוברים עליו באותו שעה, על זה אמר דוד המלך ע"ה (תהלים ג): ה' מה רבו צרי רבים קמים עלי, כי כל זמן שהתעקשתי על ההשגות שלי ולא נתתי לאף אחד לפגוע בי נאחותי לפחות בהשגה שלי אבל ברגע שאני מבטל את ההשגה שלי אל הנעלם המח שלי נהיה פתוח ומשוחרר ואז כל המחשבות והרהורים שיש בעולם נתפסים בי ואני צריך להעביר אותם אל הרבש"ע. ברגעים אלו נמצא האדם בסכנה גדולה של כפירה מחמת רבוי הדעות והבלבולים, כמו שאמר דוד המלך בהמשך דבריו: רבים אומרים לנפשי אין ישועתה לו באלקים סלה. ואז צריך האדם להיות במסירות נפש ממש להיות נהרג על קדוש ה' דהיינו להתעקש ולא להשבר ורק להמשיך ולהעביר את כל הנסיונות והכאבים [הן של עצמו והן של כל אלו שנדבקו אליו ברגעים קשים אלו] אל

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מנמי קודם

226 ת

שעה ועוד כהנה וכהנה.

כשיצאה נשמתו של רבי עקיבא באחד היה בשיא ההתבטלות שלא היה מציאות כלל והיה כביכול מציאות הו"י ממש. כך שהאמירה אחד כבר לא היתה האמירה של רבי עקיבא הגופני כי רבי עקיבא מת בתחושה הפנימית בשעה שפחד מהחשש שהנה הנה הולך לעבוד לצלם. ובשעה שיצאה נשמתו - האמירה "אחד" היה מפי הגבורה, כי ר"ע היה בשלמות הבטול ממש הרף עין לפני יציאת נשמתו כאשר נמצא בתחושה של חוטא ההולך לעבוד עבודה זרה ר"ל.

בכל הדורות ישנם צדיקים אמיתיים שהם מעין בחינת ר"ע אשר הם מושכים אותנו בגופנו לעבודתו יתברך והם בעצמם נשמדים ונהרגים להיות קרבן על מזבח ה' כדי להגיע לשלמות הבטול ה' אחד. ואנו צריכים להרבות בתשובה ובתפלה שהשי"ת יהפוך את אותה ההשמדה וההרג שהצדיק האמיתי עובר לצד הקדושה בבחינת "מחית עמלק" ושהמסרקות של ברזל יהפכו לפרסום שם ה' בעולמות בחינת תחית המתים.

את רבם במסרקות של ברזל אמרו לו תלמידיו רבינו עד כאן? אמר להם כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה "בכל נפשך" (דברים ו) אפילו נוטל את נשמתך, אמרתי מתי יבא לידי ואקיימנו ועכשיו שבא לידי לא אקיימנו? (עין ברכות ס"א ע"ב) מה רצו התלמידים מרבי עקיבא באותו שעה? אלא שגם זה היה מדרכי הנחש הקדמוני כי ברגע שהתחיל רבי עקיבא לבטל את ההשגה שלו אל הנעלם ולחיות בפחד מהכפירה שלו כנ"ל נהיה פתוח ומשוחרר ואז באו עליו כל המחשבות והרהורים שיש אצל התלמידים ורצו להתפס בו (כמו שנתבאר לעיל על דוד המלך ע"ה באמרו ה' מה רבו צרי רבים קמים עלי וכו') כך שרבי עקיבא היה צריך להיות במסירות נפש לא רק בחלק שלו אלא גם בחלק של התלמידים, חז"ל מתארים איך שרבי עקיבא ענה להם ואמר כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה, כלומר שכל ימי הייתי בפחד שמא אכשל בכפירה בשעה שיבאו עליו יסורים וכעת שאני בעיצומו של הפחד האם אתם מעוניינים שאכשל בכפירה ולא אקיים את המצוה של "בכל נפשך" אפילו נוטל את הנשמה? הרי שר"ע היה צריך להתמודד לא רק בחלק המסירות נפש שלו אלא גם בחלק המסירות נפש של התלמידים שהיו על ידו באותו

שהשמחה במעונם

הר"ר משה הוכמן ומשפ' להולדת הבת

הר"ר אהוד סדן ומשפ' להולדת הבן

הר"ר בנימין פשקוס ומשפ' לאירוסיה הבת

לחברים היקרים לשמחת תגלחת בניהם בהילולא דרשב"י

יעקב הרשטיק, יעקב יוסף הירשלה, יהודה אליהו הופמן,

דוד הולד, אברהם מרדכי פרל, דוד קסטלניץ

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

ה"ל ע"י
משרכת החברותא
רח"שני 3
02 - 5829688 ☎
02 - 5325477 פקס:
ת.ד. 5080
ירושלים 91050